

قرارداد، در تنظیم قرارداد (ما الان مثلاً آیین‌نامه تضمین داریم مصوبه هیئت وزیران) و همه آن ساختارهای درجه‌بندی و پیمانکاری و... همه را در همین بریزیم، بگوییم این هم یک مدلی از پیمانکاری است و به این ترتیب از آن عبور کنیم، یا نه، بگوییم این هم یک ابزار، ابزار خصوصی‌سازی است، جزو ابزارها بگوییم؛ این طوری اگر نگاه کنیم، که به نظرم نیازی هم نیست. این هم اتفاقاً می‌تواند در دسرهای جدید ایجاد کند، یک موقع هست نه، ما مشارکت عمومی خصوصی را واقعاً یک پایه سومی از نظام فنی اجرایی کشور می‌خواهیم ببینیم.»

وی در ادامه جمع‌بندی خود اضافه کرد: «همان طور که اشاره کردم اداره مستقیم امور عمومی هست که همان نظام پیمانکاری است،

بخش خصوصی، خودش می‌داند و بازار، در نهایت هم آن را regulate می‌کنید. به این ترتیب ما نیاز به قانونی داریم که واقعاً مشارکت عمومی خصوصی را به صورت جامع ببیند، به عنوان پایه سوم، عرصه سوم، ساحت سومی از اجرای پروژه‌های زیربنایی در کشور به آن نگاه کند و اتفاقاً من خودم به این اعتقاد دارم و فکر می‌کنم خیلی دیر شده، یعنی ما خیلی هم در این حوزه عقب افتادیم. اینکه فرمودید صاحب‌نظران اقتصادی می‌گویند این را سریع بیاورید من یک ذره نگاهتان را عوض کنم. به نظرم بخش خصوصی ماست که خیلی منتظر است همین لایحه با همین کیفیت بیاید و عرصه جدیدی از دریافت بلعیدن منابع عمومی شروع شود.»

دکتر مسلم آقایی طوق نیز در پایان جلسه

خصوصی را داشته باشیم بدون اینکه اسمش را ببریم و الان که دیگر مجبور شدیم که لایحه‌ای را با این شکل و قیافه ارایه کنیم و عجله‌ای هم بخواهیم آن را تصویب کنیم که قطعاً مضرات بسیار زیادی را خواهد داشت. نکته دوم هم این هست که لایحه‌ای که با این شکل و قیافه ارایه شده توسط دولت، خودش حدود ۹-۲۸ ماده داشت، اما توسط کمیسیون مجلس، کمیسیون عمران تقریباً موادش دو برابر شده و با این شکل همان دست بردن در اندیشه دولت، در دستاورد دولتی یا آن چیزی است که دولت انتظار دارد و می‌تواند اجرا کند. وقتی هیئت وزیران می‌آید لایحه‌ای را وضع می‌کند تصویب می‌کند و ارسال می‌کند به مجلس، انتظارش این هست که مجلس با یک سری اصلاحات همان فرمت را تصویب کند.

۹۹ مشارکت عمومی خصوصی اساساً باید از پارادایم کارفرمایی پیمانکاری خارج شود، دنیایش متفاوت است. شما از پیمانکارتان ضمانت‌نامه می‌گیرید برای حسن انجام کار، اینجا او دارد سرمایه می‌آورد تازه باید دولت به آن تضمین دهد که اگر من پولم را بردم مثلاً نیروگاه برق درست کردم بعداً برق را از من نخریدید من این نیروگاه را چه کار کنم؟ ۶۶

یا خصوصی‌سازی است، این نه، چیز جدیدی است که اتفاقاً ما از آن غفلت کردیم. من نظرم این است که این طوری باید باشد. یعنی مشارکت عمومی خصوصی اساساً باید از پارادایم کارفرمایی پیمانکاری خارج شود، دنیایش متفاوت است. شما از پیمانکارتان ضمانت‌نامه می‌گیرید برای حسن انجام کار، اینجا او دارد سرمایه می‌آورد تازه باید دولت به آن تضمین دهد که اگر من پولم را بردم مثلاً نیروگاه برق درست کردم بعداً برق را از من نخریدید من این نیروگاه را چه کار کنم؟ در ساختاری که فروش برق انحصار طبیعی دارد و فقط دولت خریدار آن است من چه کار کنم؟! برق تولید می‌کنم شما نمی‌خرید، پس شما باید به من تضمین دهید. آنجا در کل کار را می‌سپرد به

مباحث خود را اینگونه جمع‌بندی کرد: «من دو نکته را اشاره کنم به عنوان جمع‌بندی و نکته آخر. یکی بحث این هست که این لایحه را به صورت یک فوریتی ارایه کرده بودند. ما در برخی از موارد این طوری رفتار می‌کنیم که یک امری را [به مدت طولانی] نمی‌پذیریم تا وقتش بگذرد، وقتی که وقتش گذشت عجله‌ای انجام می‌دهیم. مثل کسی که نمازش را [تا حد اکثر زمان ممکن نخواند] دیگر مؤذن زاده توکلت علی‌الحی‌الذی را شروع کرد، سریع بخواهد که نمازش را جمع کند، این الان وضعیت مشارکت عمومی خصوصی ما است. وی ادامه جمع‌بندی خود را این گونه مطرح کرد: «گاه با اسب‌های تروآ موادی را وارد برخی از قوانین کردیم که همین مشارکت عمومی

یعنی من دولت انتظارم افق دیدم این هست که اگر این کتابچه تصویب شود کارهایم را می‌توانم مدیریت کنم، تمشیت کنم و کارها را پیش ببرم. الان اینطوری نیست، مواد این لایحه دو برابر شده و به همین خاطر به نظر می‌رسد حتی در صورت تصویب توسط مجلس هم اصولاً شورای نگهبان با توجه به رویه‌ای که در این موارد داشته این را رد می‌کند به این خاطر که مغایر با اصل ۷۴ قانون اساسی هست و اگر رد کند صحیح هم هست، چون در واقع ایده دولت این نبوده، ایده دولت را مجلس پردازش کرده و در واقع به جای لایحه الان با لایحه - طرح ما مواجه هستیم و این هم یکی از موارد و مسائلی هست که در اجرا در آینده قطعاً ما مواجه با اشکال‌های اجرایی خواهیم شد.»